

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Landstinget. № 58.

Tiende Session.

37te Møde.

Mandagen den 6te December.

(Fortsat.)

Andrø (forts.): Hvorledes, f. Ex. den Dørløst, at saa og saa mange Personer med Hensyn til Næringskatten have udredet et saa og saa stort Beløb, og at saa og saa mange Personer med Hensyn til Hjælpekatten have udredet et vist andet Beløb, skal kunne have nogensomhelst Betydning for dette Spørgsmaals Afgjørelse, er jeg ikke istand til at forstaae. Man maatte, for at kunne drage nogen Slutning, opstille som en indrømmet Sag det, som aldrig Noget vil kunne falde paa at paastaae, det nemlig, at Alle skulde betale eens. Ja, hvis det var forudsat som en sikker og klar og reen Sag, at Alle skulde yde det samme Beløb, og at dette var billigt, retfærdigt og det, der skulde eftertrages, da vilde der være noget sært Slagende i, at en saadan Forskiel fandt Sted med Hensyn til Udselsens Størrelse; men ligesaa lidt som man, naar man opgjør i det Hele Befolkningen og siger, at et saa og saa stort Beløb falder paa dem, der yde Hartkornstat, og proportionere det med dem, der slet ingen Skat yde, eller synes slet ingen Skat at yde, finder en sær Uretfærdighed deri, ligesaa lidt er der en Uretfærdighed i, at en gammel, igjennem Aarhundreder nedarvet Skat, der længe har hvilet paa Bedriften, skulde nu tilfældig gve et andet Udbytte end en ganske ny, for et Par Aar siden indført Skat. Det er jo overhovedet besynderligt at betragte det, som om det til Syvende og Sidst var dem, der

foretage selve Udbetalingen, eller, som man til daglig Brug siger, yde Statter, der egentlig og udelukkende bær Byrden af Skatten. Derfor er en heel Deel af disse Betragtninger, som saa ofte høres fremsatte i denne Henseende, saa overordentlig lidet grundede. Naar man saaledes bliver ved at mene, at Den, der betaler Næringskat, fordi han erlægger den, og Den, der betaler Grundkat, fordi han indbetaler den, ere dem, der virkelig yde Statten, saa kan man jo akkurat med samme Ret sige, at Kjøbmændene, der erlægge Tolden for de Varer, de indføre, ere dem, som yde denne umaadelige Indtægt, hvoraf Statskassen fortrinnsvis tager sin Næring; men da det dog vilde være altfor indlysende, at man ved at slutte saaledes begik en Feil, saa troer jeg, at Alle ville indrømme, at de, der i sidste Instants bære Skatten paa Kaffe, Sukker og andre saadanne Artikler, det er ikke de Kjøbmænd, der betale Fortoldningen, men det er dem, der consumere disse Artikler, det være sig Kaffe, Sukker eller hvilken som helst anden Artikel, der fordyres af Tolden; det er dem, som væsentligt, for ikke at sige udelukkende, erlægge Betalingen. Ligeledes er det dog ogsaa sandsynligt, at, naar der paalægges en vis bestemt Næring et vist bestemt Skattebeløb — ikke i dette Nærlid, ikke nogen ny Invention, men en Skat, der hviler aarlig paa denne Næring igjennem et længere Tidsrum — saa har det lidt efter lidt udjævnet sig saaledes, at derved den Artikel, som Næringsingen beskæftiger sig med, fordyres. Hvis man vil tænke sig, at en saadan Beskatning havde i lang Tid hvilet paa en hvilken som helst Gjenstand — kan jeg næsten sige — saa vilde det være ganske besynderligt, om ikke den